

Stk. 3. Princippet i loven er, at forsikringen dækker den særlige risiko, der er forbundet med *arbejdet* og arbejdsforholdene. Loven ville således også kunne komme til at omfatte *arbejdsulykker*, der skyldtes krigsbegivenheder. Dette ville imidlertid betyde en ganske uberegnelig risiko, og det må anses for rimeligt, at bestemmelser for sådanne ulykker optages i en særlig lovgivning. Det foreslås derfor udtrykkeligt at undtage ulykkestilfælde, der opstår ved krigsbegivenheder fra bestemmelserne i ulykkesforsikringsloven. Denne undtagelsesbestemmelse omfatter dog ikke forsikring efter lovens kap. VII, for så vidt angår ulykkestilfælde ved sejlads, fordi krigsulykker på søen må anses for at være en udvidelse af den til dette erhverv knyttede særlige risiko.

Til § 4.

Ifølge den nugældende bestemmelse skal der meddeles klageren fri proces ved bevilling. Af forenklingshensyn foreslås bestemmelsen ændret, således at der tilkommer sagsøgeren fri proces ifølge selve loven.

Til § 8.

Ved den foreslåede ændring bringes bestemmelsen i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i folkeforsikringslovens § 45 vedrørende udnævnelse af invalideforsikringsrettens formand.

Til §§ 9 og 10.

Bestemmelserne angår ankerreglerne.

Før 1933-loven var Arbejderforsikrings-Rådet 1. instans i alle sager, og ministeriet var appelinstans (dog ikke for så vidt angik størrelsen og arten af ydelserne og om tvivlsspørgsmål vedrørende dagpenge). I tidens løb viste det sig imidlertid uoverkommeligt at føre samtlige sager frem til rådets behandling, og der udviklede sig derfor den praksis, at et overvejende antal afgørelser på rådets vegne blev truffet af rådets formand eller rådets tjenestemænd.

Ved 1933-loven lovfæstedes denne praksis ved, at Arbejderforsikrings-Rådets kontor blev en selvstændig institution (direktoratet), der som 1. instans traf afgørelser, der enten kunne indankes for rådet (hvis afgørelser igen i en række tilfælde kunne indankes for ministeriet) eller for ministeriet. Rådet blev dog ikke en fra direktoratet skarpt adskilt appelinstans, idet direktoratets chef skulle være formand for rådet. Endvidere opretholdtes den praksis, at der i rådets møder deltog en af direktoratets kontorchefer samt direktoratets overlæger, der forelagde visse kategorier af sager (sager om lægelige anerkendelsesspørgsmål). Endelig er direktoratet i henhold til lovens § 9, stk. 3 berettiget til, forinden

afgørelse træffes, at forelægge sagen for rådet og forpligtet hertil, for så vidt det i det enkelte tilfælde er i tvivl om afgørelsen.

Uanset at 1933-ordningen har virket tilfredsstillende, idet især den nære kontakt mellem direktoratet og råd har været af stor betydning for direktoratets administration, foreslås rådet nu adskilt fra direktoratet under hensyn til, at man derved opnår en ordning, der er i bedre overensstemmelse med almindelige processuelle regler, jfr. herved bemærkningerne til § 11.

Såfremt man ændrer rådets status, findes det imidlertid rimeligt at foretage ændringer af de gældende regler for så vidt angår appel af rådets afgørelser til socialministeren.

At rådets afgørelser i visse kategorier af sager hidtil har kunnet indbringes for ministeriet, har været begrundet med, at rådet ikke hidtil har været en egentlig appelinstans. Når dette forhold ændres, må det anses for rimeligt, at rådets afgørelser ikke kan indankes for socialministeriet. En meget væsentlig del af rådets afgørelser vedrører spørgsmål af en så speciel karakter, at en kollegial forsamling som rådet, til hvilket der ikke alene er knyttet jurister og læger, men også repræsentanter fra arbejdsmarkedet, har særlige forudsætninger for at træffe afgørelserne.

Ud fra disse synspunkter foreslås det, at rådets afgørelser af disse sager skal være endelige. Man opnår derved en ordning svarende til den inden for den norske og svenske ulykkesforsikring gældende.

I alle øvrige sager, hvor rådets særlige sagskudskab ikke vil være påkrævet, foreslås det at lade direktoratets afgørelser indanke for socialministeren.

Med hensyn til enkelthederne vedrørende de foreslåede ankebestemmelser bemærkes:

ud § 9, stk. 1, nr. 1 og 2: Bestemmelserne, der svarer til den nugældende lovs § 9, stk. 1, nr. 1 og 2, omfatter spørgsmålet om en virksomheds eller en persons forsikringspligt (eller en persons adgang til at tegne frivillig forsikring). Det foreslås at opretholde de nugældende regler, hvorefter direktoratets afgørelser af disse spørgsmål kan indankes for socialministeriet, og socialministeriets afgørelser igen indbringes for domstolene, jfr. § 10, stk. 1 og 2.

ad § 9, stk. 1, nr. 3: Bestemmelsen omfatter spørgsmålet om, hvorvidt et ulykkestilfælde er indtruffet under arbejdet, d. v. s. spørgsmålet om afgrænsning af forsikringens omfang. Disse spørgsmål, der efter de gældende regler anses omfattet af § 9, stk. 1, nr. 3, har hidtil kunnet indankes for ulykkesforsikrings-rådet, hvis afgørelser igen har kunnet